

РЕШЕНИЕ

№ 9042

гр. София, 16.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9631** по описа за **2024** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. И. И., като пълномощник на И. Н. К. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ №3980 от 30.08.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 16^{-ти} с-в по н.а.х. дело №98 по описа за 2024г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт като постановен в противоречие с материалния закон. Поддържа, че не е установено конкретното му качество, за което е ангажирана административнонаказателната му отговорност с процесния Електронен фиш (ЕФ), както и че той не е собственик на автомобила, нито е негов ползвател, поради което и не може да бъде ангажирана отговорността му за нарушение на Закона за движението по пътищата (ЗДвП). Твърди, че ЕФ е издаден срещу него в качеството му на собственик, а не като родител на собственика, което според обжалвания е различно процесуално качество, определящо рамката на защитата. Изяснява, че възможността за подаване на декларация по чл.189, ал.5 ЗДвП, се отнася за собственика на автомобила, както и че фактът, че е родител на непълнолетния собственик, не означава, че той е ползвател на същия, защото такъв може да бъде и другият родител или трето за семейството лице. Предвид

разпоредбите на чл.4 от Закона за лицата и семейството (ЗЛС) и чл.129 от Семейния кодекс (СК) смята, че органът е следвало да установи кои са родителите на лицето, да изиска информация кои лица са управлявали автомобила, а ако интересите на детето и родителите са противоречиви, да му назначи особен представител. Според обжалвания, от съдържанието на ЕФ не става ясно дали е санкциониран в качеството му на собственик, на ползвател или на родител, като по този начин се нарушавало правото му на защита. Смята, че ако в процесния случай е била приложима разпоредбата на чл.26, ал.3 ЗАНН, то тя като специална норма, е трябвало задължително да се посочи в ЕФ. Позовава се на Постановление №10 от 28.09.1973г. на Пленума на Върховния съд (ВС) по отношение тълкуването и прилагането на чл.26, ал.3 ЗАНН, като изяснява, че по делото липсват доказателства той „съзнателно“ да е допуснал извършването на нарушението. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде отменен ЕФ Серия К №7243319, издаден от СДВР. Претендира да му бъдат присъдени разноски. Ответникът – СТОЛИЧНАТА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ (СДВР), оспорва жалбата. В писмени бележки от 06.12.2024г. поддържа, че обжалваното съдебно Решение е правилно и липсват касационни основания за неговата отмяна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от касатора адвокатското възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част. Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор К. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С Електронен фиш Серия К №7243319, на основание чл.189, ал.4 във връзка с чл.182, ал.4 и ал.2, т.2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на касатора И. Н. К. е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 100 (сто) лева, за нарушение на чл.21, ал.2, във вр. ал.1 ЗДвП.

С обжалвания съдебен акт е ПОТВЪРДЕН ЕФ Серия К №7243319.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени доказателства и снимков материал и въз основа на тях е приел за установени следните релевантни за спора факти: На 24.03.2023г., в 15²⁴ часа, касаторът К. е управлявал лек автомобил марка „БМВ ИЗ“, с държавен контролен (ДК) [рег.номер на МПС] , по АМ „Т.“, 1^{-ви} километър (бензиностанция Петрол), с посока на движение от [населено място] хан към [населено място], като се е движел със скорост от 98 км/ч, установена след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 км/ч. Нарушението е било заснето с преносима система за видеоконтрол CORDON №MD1197, представляваща одобрен тип видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения, която към датата на нарушението е преминала преглед за техническа изправност. По делото не е било спорно, че към дата 24.03.2023г., пътният участък, в който е извършено нарушението е бил регулиран с пътен знак В26, въвеждащ ограничение на скоростта до 80 км/ч.

Решаващият състав е приел, че процесният електронен фиш съответства по форма и

съдържание на изискванията на чл.189, ал.4 ЗДвП във вр. с §6, т.63 от Допълнителните разпоредби (ДР) и в производството по налагане на санкция не е било допуснато формално нарушение. Въз основа на събраните доказателства съдът е обосновал извод, че касаторът К., в качеството му на родител на ненавършилата 16 години М. К., е извършил вмененото му нарушение на ЗДвП, във връзка с което правилно е била ангажирана административно-наказателната му отговорност, за извършено нарушение на чл.21, ал.2, във вр. с ал.1 ЗДвП. Приел е също, че нарушението е било извършено при условията на повторност по смисъла на §6, т.33 ДР ЗДвП, поради което и наложената санкция е законосъобразна и справедлива.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 16^{ти} с-в.

Правилен е изводът на първостепенния съд, че касаторът И. К. е извършил нарушение чл.21 ЗДвП. В ал.1 на чл.21 ЗДвП е въведена забрана за водачите на пътни превозни средства да превишават установената стойност в km/h. Когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от тази, установена в ал.1 - за населено място, извън населено място, автомагистрала и скоростен път, това се сигнализира с пътен знак (чл.21, ал.2 ЗДвП).

В разглеждания случай е установено, че К. е управлявал лек автомобил със скорост 98 км/ч. или с 18 км/ч над максимално разрешената скорост от 80 км/ч., което е установено и заснето с радар АТСС CORDON. Няма спор по това, че техническото средство е преминало през периодична проверка за техническа изправност, което се установява и с приетия Протокол №022-СГ-ИСИС/14.03.2023г. на Българския институт по метрология, в който коректно е описан процесният радар с идентификационния му номер, а именно №MD1197. По силата на чл.182, ал.2, т.2 ЗДвП водач, който превиши разрешената максимална скорост извън населено място, се наказва за превишение от 11 до 20 km/h - с глоба 50 лева. Според чл.182, ал.4 ЗДвП когато нарушението по ал.1, т.1 – т.5, ал.2 и ал.3, т.1 – т.5 е повторно, наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер, а за повторно нарушение по ал.1, т.6 и ал.3, т.6 - предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер и лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок три месеца. Според определението, дадено в §6, т.33 от ДР на закона, „повторно нарушение“ е това, което е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на НП, с което е наложено наказание за същото по вид нарушение. В случая са налице предпоставките, за да се приеме, че процесното нарушение е извършено в условията на повторност. В обжалвания ЕФ изрично са посочени видът и номерът на акта, въз основа на който наказващият орган е приел наличието от обективна страна на този съставомерен признак. Видно от приложен по преписката справка-картон на водача, ЕФ Серия К №4817635, за нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП, е издаден на 15.05.2021г. и връчен на 29.06.2022г. (платен). Същият е бил обжалван и е влязъл в сила на 23.02.2023г. Процесното нарушение е извършено на 24.03.2023г., т.е. в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ Серия К №4817635. Наложено наказание е в предвидения в закона абсолютен размер и не подлежи на корекция.

Правилни са изводите на СРС и относно авторството на процесното нарушение, както и относно административнонаказателно отговорното лице. Процесният лек автомобил (видно от представените данни за регистрация) е

собственост на М. И. К., [дата на раждане] , която го е придобила на 07.12.2021г., когато е била малолетна. Нейният баща И. К. я е представлявал при регистрацията на превозното средство пред органите на СДВР, на основание чл.129, ал.1 СК. В разпоредбата на §1 от Допълнителните разпоредби на Наредба № I-45 от 24 март 2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (загл. изм. и доп. ДВ, бр.20/ 2018г.) е установено изрично, че с правомощията на собствениците на превозните средства се ползват и техните пълномощници или законни представители. Касаторът К., по силата на цитираната норма, притежава не само всички права на собственика, но и като родител на детето, на основание правомощието си по чл.130, ал.1 СК - управлява имуществото му в негов интерес и с грижата на добър стопанин. Към 24.03.2023г. непълнолетното дете- собственик няма право да управлява автомобила по принцип, тъй като е неспособен водач, предвид данните за възрастта на М. И. К. - по-малка от минималната възраст за придобиване на свидетелство за управление на МПС (чл.150 вр. чл.151 ЗДвП). Ето защо, И. К., по силата на чл.130, ал.1 СК, като родител и законен представител на непълнолетната си дъщеря към датата на нарушението, без съмнение упражнява правата на собственика на автомобила, има правото сам да ползва автомобила и да се разпорежи с него – при ограничението по чл.130, ал.3 СК, да ползва приходите от автомобила за цялото семейство – чл.130, ал.2 СК. Касаторът упражнява, от една страна всички права на собственика върху процесния автомобил – да се разпорежи с него, да го владее сам или чрез друго, а от друга страна, има правото и да го ползва сам – като го управлява по пътищата отворени за обществено ползване, в интерес на детето. Действително касаторът К. има двойно качество – като лице, което упражнява правомощията на собственика на автомобила и като лице, което има правото да ползва автомобила. В случая, именно той е вписан в свидетелството за регистрация на автомобила (факт, който не се оспорва) и следва да се смята за лице, което има законно право върху автомобила, различно от собствеността, поради което е допустимо да бъде отговорно лице за административни нарушения при управлението му. Макар и родителите да имат равни права по отношение имуществото на детето (чл.129, ал.1 СК), майката на М. К. не е била привлечена към административно-наказателна отговорност и спрямо нея няма данни да е бил издаван ЕФ за процесното нарушение. Въпреки това, И. К. е имал възможността да подаде декларация по чл.189, ал.5 ЗДвП, в случай, че различно от него лице е управлявало автомобила, което не е направил. Съгласно разпоредбата на чл.188, ал.1 ЗДвП, собственикът или този, на когото е предоставено моторното превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение, като собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. В случай че различно от собственика лице е управлявало автомобила, разпоредбата на чл.189, ал.5 ЗДвП, предоставя възможност в 14-дневен срок след получаване на електронния фиш, да подаде писмена декларация до териториалната структура на МВР с данни за лицето, извършило нарушението и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. С разпоредбата на чл.189, ал.5 ЗДвП законодателят е въвел законова презумпция, че при неподаването на такава писмена декларация, то лице от кръга на посочените в графата собственици по свидетелството за регистрация на

МПС, се смята за извършител на констатираното нарушение. Предвид тази презумпция, за органа не съществува задължение да издирва лицето, управлявало лекия автомобил, заснет с техническото средство.

В заключение, настоящият съдебен състав приема, че касаторът К. е вписан в свидетелството за регистрация на автомобила, той има правомощията по чл.130, ал.1 СК, не е посочил друго лице, което действително е извършило нарушението на 24.03.2023г. в 15²⁴ часа в АМ Т., 1-ви километър, с посока на движение от [населено място] хан към [населено място], и след като е получил свидетелството за регистрация и липсват данни, друг субект да го държи и да е ползвал автомобила, то правилен е изводът, че именно той е отговорен за визираното нарушение. Възприемат се изцяло изводите на СРС, че за извършеното нарушение не е следвало да бъде наказан собственикът на автомобила М. И. К. - непълнолетната дъщеря, както и изложените съображения по приложението на чл.26, ал.3 ЗАНН.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора претенцията на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 100 (сто) лева, на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.222, ал.1 АПК, Административен съд София - град, III^{-ти} касационен състав,

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №3980 от 30.08.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 16^{-ти} с-в по н.а.х. дело №98 по описа за 2024г.

ОСЪЖДА И. Н. К., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи, представлявана от директора, с адрес: [населено място], [улица], сумата от 100 (осемдесет) лева – разноски по к.а.х. дело №9631/2024г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.